

[Arbejdsministeren.]

forventede sociale ankestyrelse, vil jeg gerne sige, at der naturligvis under forberedelsen i socialministeriet af forslag til lov om den sociale ankestyrelse har været forhandlet mellem socialministeriet og arbejdsministeriet om disse spørgsmål her.

Når man undlod at fremkomme med et forslag som det, man fra SF's side ønsker, skyldes det navnlig, at der er væsentlige forskelle i de to ankeinstansers sammensætning og virkemåde. Forholdet er det, at repræsentanterne for LO og Dansk Arbejdsgiverforening, som sammen med en udnævnt formand og to medlemmer derudover udpeget efter forhandling med justitsminister og socialminister udgør ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen, netop er udpeget med henblik på det særlige kendskab til arbejdsmarkedsforhold, som disse repræsentanter har i kraft af deres tilknytning til arbejdsmarkedets organisationer, og netop dette særlige kendskab til arbejdsmarkedsforhold blev der ved fremsættelse af forslaget om oprettelsen af ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen i sin tid lagt helt afgørende vægt på. Forholdet er da også det, at landsarbejdsnævnet, hvor lønmodtagere og arbejdsgivere er repræsenteret, fuldt ud har tilsluttet sig dette synspunkt.

Hvad angår spørgsmålet om yderligere information og om klageadgangen, er det oplyst, at arbejdsdirektoratet altid i sine afgørelser meddeler oplysning om adgangen til klage. Om arbejdsløshedskasserne altid gør det, kan jeg ikke med sikkerhed sige noget om. Der er til gengæld for mig ingen tvivl om, at man bør gøre det, og jeg tror også, at man rent faktisk gør det.

Under pkt. 6 i forslaget er det foreslået, at en arbejdsøgende ikke kan behandles efter arbejdsvægringsbestemmelserne, når den tilbudte løn ikke når op på den normale ansættelsesløn på den pågældende arbejdsplads, eller når vedkommende må gå væsentligt ned i løn for at opnå ansættelse. Hertil vil jeg gerne sige, at spørgsmålet om lønfastsættelsen i princippet må være ar-

bejdsformidlingen uvedkommende. Der er simpelt hen ingen mulighed for via arbejdsformidlingen at garantere, at en arbejdsøgende fortsat kan oppebære en løn, som han af en eller anden grund tidligere har haft i et andet ansættelsesforhold.

Jeg vil gerne føje til, at arbejdsvægring anses for berettiget, når den tilbudte løn er lavere end den for vedkommende fag gældende overenskomstmæssige løn. Foreligger der tvivl om, hvorvidt den tilbudte løn er overenskomstmæssig, må man gå til den faglige organisation for at få opklaret, om lønnen er rigtig eller ej. Arbejdsvægring er berettiget, når det på denne måde er oplyst, at den tilbudte løn er mindre end den overenskomstmæssige.

Jeg mener, at det ville være meget farligt her at tage den neutrale arbejdsformidling med ind i noget, der vedrører løn- og arbejdsforhold. Jeg mener, det må være et rent fagligt anliggende, et fagligt forhandlingsspørgsmål, og at det ikke kan være en arbejdsformidlings opgave. Det mener jeg ikke nogen kan være tjent med.

En anden ting er så, at arbejdsformidlingen måske nok har været lidt for tilbageholdende med hensyn til at sikre tilstrækkelige oplysninger om det tilbudte arbejdes karakter og om de gældende løn- og arbejdsvilkår. Det mener jeg man bør drage omsorg for, og jeg kan da nævne, at det også er taget op i landsarbejdsnævnet. Det er mig bekendt, at oplæg til nye retningslinjer herom for tiden behandles i landsarbejdsnævnet, og jeg tror, at man hurtigt får et resultat på dette felt.

Forslagsstillerne ønsker, at arbejdsgiverne skal kunne idømmes bøder og karantæne, hvis de nægter at ansætte korrekt anvendt arbejdskraft. Som jeg allerede har nævnt, har arbejdsformidlingen i forhold til afslutning af arbejdsforhold alene formidlerens rolle. Det vil sige, at arbejdsformidlingen kun er et mellemled mellem de arbejdsøgende og dem, der søger arbejdskraft. Et eventuelt erstatningsansvar, som kan tænkes at opstå de to parter imellem, hvis arbejdsforholdet ikke kommer i stand, mener